

פרשת שמיני

בס"ד

כח האמונה – וידם אהרן

התורה מספרת לנו, על מיתת שני בני אהרן, ומה עשה אהרן הכהן כאשר שמע ששני בניו מתו בחנוכת המשכן, אומרת התורה, "וידם אהרן", אהרן הכהן קיבל דין שמים באהבה ולא התלונן על מה שקרה לו, והוא קיבל שכר על שתיקתו. ומה השכר שקיבל, שנתייחד עמו הדיבור ונאמרה לו לבדו פרשת שתוי יין. (רש"י).

הנה לשכל שני בנים בבת אחת זה מהדברים הקשים ביותר, ובכל זאת אהרן הכהן שותק, ומקבל את דין שמים בשמחה ובטוב לב, והראיה שקיבל את הדין בשמחה, שהגמרא (פסחים 10:) אומרת שאין השכינה שורה על האדם מתוך עצבות, אלא מתוך שמחה, ולמדו את זה מאלישע, שכתוב, "ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו רוח השם", שכיון שאלישע כעס על יהורם לא חלה עליו הנבואה, כיון שאין הנבואה שורה אלא מתוך שמחה, והכעס הוא בא ביחד עם העצבון.

ואם אהרן הכהן זכה שהקב"ה דבר אתו, אחרי מות שני בניו, חייב להיות שהוא שרוי במצב של שמחה, כיון, שאם הוא לא היה בשמחה, לא היה זוכה שהקב"ה ידבר אתו, ויתייחד עמו הדיבור.

ולשתוק ולקבל דין שמים בשמחה, זה שייך, רק כאשר האדם מאמין באמונה שלימה, שכל מה שמגיע עליו, מגיע לו בדיוק מדוקדק מהשם יתברך, רק כך הוא יכול לקבל את הכל באהבה ובשמחה.

וכן אנו מוצאים אצל דוד המלך, שכאשר הוא ברח משאול, בא אליו שמעי בן גרא וקללו קללה נמרצת וסקל אותו באבנים, ואבישי בן צרויה רצה להרוג את שמעי, כיון שהוא פגע בכבודו של המלך, אמר לו דוד המלך לאבישי, הניחו לו ויקלל, כי השם אמר לו קלל, (שמואל ב, 20, י), שבלי שהשם שלח אותו לקלל ולזרוק את האבנים, הוא לא היה יכול לעשות את זה, ואנו רואים כאן את הכח של האמונה של דוד המלך, שכל דבר שקורה לאדם, אין מקרה בעולם, ואין אחד שיכול לעשות משהו למישהו, אלא אם כן הקב"ה גזר שזה יקרה לו.

כתוב במדרש, שבעקבות המעשה הזה, שדוד המלך לא נתן להרוג את שמעי, אפילו שהוא ביזה את המלך, מכח האמונה שכל מה שקורה לאדם הכל קורה מאיתו יתברך, זכה דוד המלך להיות הרגל הרביעי במרכבה.

וכן אנו מוצאים את כח האמונה של דוד המלך ע"ה בתהלים, "מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה", ולכאורה, למה דוד המלך מספר לנו היכן הוא היה. אלא (זוהר הקדוש פרשת שמות קמ). דוד המלך בא לומר לנו, שאפילו שמדבר יהודה זה המקום הכי מסוכן שדוד המלך היה בו, ששאלו וחייליו מקיפים את ההר שדוד נמצא שם, וסוגרים עליו מכל הכיוונים כמו חגורה, עד שאמר, "אני אמרתי בחפזי כל האדם כוזב", שכביכול שמואל כיזב בי שהוא המליך אותי למלך, שהנה אני הולך למות, ואפילו שהוא היה במצב של סכנה ממש, בכל זאת הוא המשיך לשבח את הקב"ה, מתוך רוח הקודש, שלמרות כל הצער והרדיפות שעבר, היה בשמחה ושרתה עליו רוח הקודש, ודוד המלך זכה להגיע לזה, על ידי שידע שכל דבר שקורה לאדם זה אך ורק מאיתו יתברך, ואין אחד שיכול לצערו ולעשות לו משהו, בלי שיגזור את זה הבורא יתברך.

וכן מצינו שדוד המלך אומר (תהלים קיט, נד) "זמירות היו לי חוקיך בבית מגורי", מה הכוונה "בבית מגורי", מלשון פחד ואימה, כמו "אשר יגורתי", שדוד המלך היה יושב בזמן של מלחמה ואומר זמירות שירות ותשבחות להשם יתברך, בשמחה, בלי להתייחס לכל מה שיש סביבו, בלי שום פחד ודאגה.

וזה, על ידי שדוד המלך שיעבד את כל רגשותיו, שלא להתפעל משום דבר שקורה בעולם, כי הקב"ה משגיח על כל העולם, ומה שמגיע לו יקבל, ולא תעזור שום השתדלות להשיג איזה דבר נגד רצון הבורא.

וכך כתב דוד המלך בתהלים (קלט, ז-י) "אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברח, אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנך, אשא כנפי שחר אשכנה באחרית ים, גם שם ידך תנחני ותאחזני ימינך", שבכל מקום השם נמצא, ואין להיכן לברוח מהשם יתברך, וגם בשעת מלחמה ובשעת סכנה, אנו נמצאים תחת הנהגתו של הבורא יתברך, ולכן לא חשש משום דבר.

ואת הלימוד הזה אנחנו צריכים ללמוד מהפרשה, שכל דבר שקורה לאדם וכל דבר שיש לאדם, בריאות, עושר, אושר, הצלחה, בזיונות, השפלות, יסורים, הכל מגיע ישיר מהשם יתברך, ועל ידי שידועים את זה, קל יותר לאדם לעמוד בנסיונות שמגיעים עליו, כיון שידוע שהכל מגיע לו בדיוק מושלם מאיתו יתברך.

הלכות שבת

מלאכת מלבן: א. ניקוי נעליים שהתלכלכו מבוך, אם הבוץ כבר התייבש על הנעל, אסור להסירו משום איסור מלאכת טוחן.

ב. אם הבוץ עדיין לח, והנעל עשויה כולה מעור, שהיא לא תפורה מחוטים סינטטיים, ויש אומרים שהחוטם טפלים לנעל, ואינם אוסרים לשרות את הנעל במים, יכול לתת את הנעל תחת זרם מים, או להניח את הנעל בתוך מים, כדי שהמים יורידו את הבוץ.

אבל, אסור לו לשפשף ביד כדי להוריד את הבוץ בעזרת המים, שעל ידי השפשוף גם בעור יש איסור של כיבוס, וכן צריך ליזהר שלא להשרות במים את השרוכים של הנעל, כיון שבבגד שאינו מעור, שרייתו במים זהו כיבוסו.

ג. כשהבוץ לח מותר לגרר את הבוץ מהנעל בסכין, וכן לגרור את הנעל באבנים, או בחידודי המדרגות, אבל לא יעשה בחוזק שלא יעבור על איסור ממחק. (מלאכת ממחק, פירוש, שמסיר מהעור כל מיני בליטות כדי להחליקו).

ד. משחת נעליים וכן כל חומר שצובע או מבריק את הנעלים, אסור להשתמש אתו בשבת.

ה. אבק שעל גבי הנעל, מותר להסירו ביד או על ידי ניגוב במטלית יבשה, אבל שלא ישפשף חזק את הנעל, משום חשש איסור ממחק, רק יסיר את האבק והלכלוך בנחת.

ו. דין בגד שהתלכלך מאבק. כתוב בגמרא (שבת קמז.), "המנער טליתו בשבת חייב חטאת", ופירש רש"י, שהכוונה למנער את הטלית מאבק שנדבק בה, והתוספות ועוד ראשונים הקשו על רש"י, שלא מצינו ליבון אלא במים, ולכן, פירשו בשם רבינו תם, שהכוונה שמנער את הטלית מהטל שעליה, ועל ידי זה נוצר ליבון בבגד. ויוצא שיש מחלוקת הראשונים, האם יש איסור ליבון בהסרת האבק מהבגד.

ז. דעת השולחן ערוך, להקל שבהסרת האבק בלי מים, אין בזה משום איסור מלבן ולכן לא הביא את הדעה שאוסרת. ודעת הרמ"א, שטוב לחוש לדעת המחמירים, שגם בהורדת אבק מהבגד בלי מים שייך איסור ליבון.

ולמעשה כתבו הפוסקים, שכיון שיש הרבה פוסקים שהחמירו בזה טוב להחמיר, ולא לנקות את הבגד מאבק.

ח. במקום שהתלכלך הבגד מאבק, ויש בזה משום כבוד הבריות, ללכת כך, יכול לבקש מגוי שינקה לו את הבגד, שהרי יש פוסקים שהתירו אפילו לישראל לנקות, וכן יכול לנקות כלאחר יד, כתם קטן של אבק, על ידי אצבע צרידה.

ואם הוא אינו מקפיד על נקיון הבגד ויכול לצאת לרחוב כאדר בגדו מלוכלך מאבק, מותר לו לנער את הבגד מהאבק, שכיון שהוא לא מקפיד על זה, לא חשוב אצלו פעולה זו כפעולת ליבון.

ט. אם נפל על הבגד טל או ברד ושלג, ונמס והוא מקפיד שלא ללבוש כך את הבגד, אסור לנערו מדינא, שכיון שיש בזה מים אסרו את זה הראשונים מדינא, ולכן אסור גם על ידי גוי, אבל אם יש על הבגד שלג שלא נמס, יכול להסירו מהבגד על ידי ניעור קל, כיון שנופל רק ממשות השלג זה כמו שמנער נוצות מהבגד, אבל לא ינער בחוזק.

שבת שלום ומבורך

זמן הדלקת נרות (בית שמש): 6:39. צאת שבת: 19:55. רבינו תם: 20:32.

להצלחה וברכה בכל העניינים

הראל בן מרים. ערן בן צפורה. משה דוד בן רחל. עובדיה בן לאה. ישראל מאיר בן ברכה.

לעילוי נשמת

צפורה בת עליה יעל עמרני ע"ה